diční ofertou vázán do té míry, že nemůže jednostranně požadovati vrácení složeného. Pro otázku vlastnictví k depositu je v prvé řadě rozhodující obsah tradiční oferty, ve druhé řadě pak, byla-li tradiční oferta, tak jak byla učiněna, oblatem přijata. Právní posouzení rekursního soudu nijak se neuchýlilo od těchto právních pravidel.

Podle tradiční oferty deponentky, dovolací rekurs podavší, složila tato z té příčiny, poněvadž si na 500 kusů akcií její vlastní emisse činil nárok ing. J. Š. na jedné a P. banka, filiálka v P. na druhé straně a uvedla deponentka ve svém oznámení učiněném o složení výslovně, že žádá, aby tyto složené akcie byly vydány jejich pravému majiteli.

Na tomto skutkovém základě uvádí rekursní soud správně a to poukázav, že akcie byly složeny pro podstatu »J. Š. proti P. bance filiálka v P.«, že nelze bráti zřetele na rozsudky, o které stěžovatelka opírá svou žádost o vydání těchto akcií, poněvadž rozsudky ty se netýkají rozepře mezi J. Š—m na jedné a P. bankou filiálkou v P. na druhé straně, tedy že spornost vlastnictví k těmto akciím nebyla vyřízena zmíněnými rozsudky mezi těmito účastníky, pro které deponentka složila, nýbrž že byla rozepře provedena mezi deponentkou a P. bankou filiálkou v P.

Nejde, jak tvrdí v dovolací stížnosti deponentka, o pouhou formalitu na meritu věci ničeho neměnící, ale jde o to, že druhý oblat ing. J. Š. má býti jednostranným vydáním deposita spoluoblatu — P. bance filiálka v P. — z tradiční oferty deponentčiny bez jakéhokoli právního důvodu vyřazen a že má jednostranně zbaven býti práv tradiční ofertou deponentčinou nabytých. Proto rekursní soud právem rozhodl o žádosti na vydání deposita na ten čas zamítavě, když rozpoznal, že při žádaném vydání deposita nebyl prokázán souhlas spoluoblata ing. J. Š—a.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. března 1925 R I 146/25. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

Místo na dvoře pronajaté za tím účelem, aby nájemce si na něm zřídil mechanickou dílnu, není místností podle §u 7, zák. ze dne 25. dubna 1924 č. 85 Sb. z. a n. a nevztahuje se tedy na ně ochrana nájemníků.*

Okresní soud v J. zamítl námitky žalovaného proti příkazu tohoto soudu a uložil žalovanému, aby svoji boudu s najatého místa na dvoře domu čp. 233 v J. odstranil z těchto důvodů:

---

*) Nyní zák. ze dne 26. března 1925, č. 48 Sb. z. a n.

Žalobce tvrdí, že žalovaný, který ve shora uvedeném domě má již asi 10 nebo 11 let najatý byt a krám, v němž původně vedl obchod velocipédy, později i zbraněmi a střelným prachem a dosud vede, najal si dne 25. května 1919 na dobu 5 let, tedy do 25. května tohoto roku místo na dvoře pro postavení prkenné dílny, kterou si bez úředního povolení zřídil, že v dílně té pracuje s ohněm a pro blízkost dřevníků a dřevěných pavlačí bezpečnost domu ohrožuje, že pronajímatel na to nepomýšlel dílnu na dvoře postaviti, poněvadž by to byl před válkou udělal Dále tvrdí, že pronajetí místa pro dílnu nemá s nájmem bytu a krámu ničeho společného, že dílna není příslušenstvím, jak zjevno z toho, že žalovaný provozoval živnost bez oné dílny a že také z místa toho platí zvláštní nájemné. — I navrhuje, aby námitky proti příkazu soudnímu byly zamítnuty, shora zmíněný soudní příkaz byl v platnosti zachován a aby žalovaný byl odsouzen k náhradě útrat sporu.

Zástupce žalovaného proti tomu namítá, že žalovaný najal si to místo pro zřízení dílny následkem rozšíření svého obchodu, že na tom místě už před tím všeliké věci skládal a opravy prováděl, že žalovaný v dílně ničeho, co by bezpečnost domu ohrožovalo, nekoná, že také policejní úřad, ač mu známo, jak se v dílně pracuje, dosud nezakročil, že již dřívější majitel V. K., uznav její nutnost, zvlášní dílnu zříditi chtěl, plán na ni si vypracovati dal, ji ale jenom pro náklady během války vzrostlé nepostavil a žalovanému proto místo pronajal, aby si na něm dílnu zřídil sám, že jde tu o příslušenství jeho živnosti, jak patrno ze smlouvy nájemní, podle níž žalovaný v případě zvýšení nájemného z bytu i zvýšení nájemného z místa přislíbil, že ochrana nájemníků i sem se vztahuje, že o této záležitosti dlužno tudíž jednati v řízení nesporném.

I vznáší především námitku nepřípustnosti pořadu práva a navrhuje, aby námitkám bylo dáno místa, příkaz soudní na odevzdání místa žalobci žalovanému ukládající byl zrušen a žalobce k náhradě útrat sporu byl odsouzen.

Kr. s. v H. H. vyhověl odvolání žalovaného, rozsudek napadený změnil a příkaz okresního soudu zrušil z těchto důvodů:

Odvolání obírá se důvody nesprávného právního posouzení věci a kusosti řízení a navrhuje, aby byl rozsudek napadený zrušen a aby byla věc vrácena prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí, po případě aby byl rozsudek po doplnění řízení před soudem odvolacím změněn a aby byl příkaz výše uvedený zrušen. — Místo na dvoře pronajaté žalovanému za tím účelem,

aby si na něm zřídil mechanickou a kolářskou dílnu, dlužno považovati za místnost podle § 7 zák. ze dne 25. dubna 1924, č. 85 sb. z. a n., na níž se vztahuje ochrana nájemníků. — Jest zajisté účelem uvedeného zákona, aby jeho ochrany došel i tento poměr tak důležitý pro živnostníka; že jde o příslušenství živnosti žalovaného, je patrno jak ze spisů, tak z povahy věci a nezáleží na tom, že k pronájmu došlo zvláštní smlouvou později. — Tuto smlouvu nájemní nutno tudíž zařaditi pod ustanovení § 2 odst. 1. cit. zákona, podle něhož může pronajímatel v uvedené lhůtě dáti výpověď jen se svolením soudu, neučiní-li tak, prodlužuje se tím smlouva na neurčito s výpovědní lhůtou zvláštními předpisy stanovenou nebo v místě obvyklou, k jejímuž zrušení pronajímatelem jest zapotřebí svolení k výpovědi. —

Nejv. soud vyhověl však dovolání žalobce, změnil napadený rozsudek v ten způsob, že se obnovuje rozsudek prvého soudu z těchto důvodů:

Právní názor odvolacího soudu, že místo na dvoře pronajaté za tím účelem, aby si nájemce na něm zřídil mechanickou a kolářskou dílnu, dlužno považovati za místnost podle § 7 zákona ze dne 25. dubna 1924 č. 85 sb. z. a n., na niž se vztahuje ochrana nájemníků — nelze sdíleti. —

Nezáleží na tom, že dílna na nádvoří zařízená nájemcem později stala se ve skutečnosti příslušenstvím živnosti žalovaného, rozhodným je jedině, co bylo pronajato. — Předmětem úmluvy, jejíž obsah není sporným, byl zřejmě jen pozemek, dvorek, tedy prostor nekrytý, kdežto místností lze rozuměti jen prostor úplně zdmi, stěnami a pod. oddělený, krytem opatřený, jak nejvyšší soud již vícekráte vyslovil ve svých rozhodnutích, uveřejněných ve sbírce pod č. 689, 736. 859 a j.*)

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. září 1924 č. j. R v I 1237/24.

Právní povaha výčepníka v živnosti hostinské. Smlouva pachtovní či služební?

V hostinci žalující strany provozoval žalovaný živnost hostinskou jako výčepník žalující strany; dle smlouvy uzavřené s původním majitelem živnosti platil majitel žalovanému za každý vyčepovaný hl piva určitý pevně smluvený peníz, nyní pak

*) Pozn. redakce. Nebude snad nezajímavo sdělení stanoviska, jaké zaujímají říšsko-něm. soudy v obdobných sporech. Nájemce, obchodník radiotelegrafickými potřebami, žádal za udělení povolení k po-